RAIDUL NOSTRU la Pitești, Rîmnicu Vîlcea și Craiova

ÎN CE MĂSURĂ RĂSPUND ȘCOLILE SPORTIVE SCOPULUI PENTRU CARE AU FOST CREATE?

Din nou popas în unele școli sportive, spre a cunoaște progresele realizate, a discuta despre valoarea performanțelor înregistrate și pentru a trage cuvenitele concluzii referitoare la perspectivele acestor școli.

Primele impresii culese din vizita noastră în școlile sportive din orașele Pitești, Rîmnicu Vîlcea și Craiova au fost în general plăcute. Peste tot, am constatat o creștere sensibilă a numărului de grupe, de sportivi cu o clasificare superioară, chiar și la nivelul grupelor de copii, care forțează porțile drumului către performanță.

Dar, ne-am propus – totodată – să răsfoim și cîteva „cataloage" din anii trecuți, pentru a aprecia mai bine cum s-a muncit, cum se muncește și mai ales ce trebuie făcut ca aceste școli, aceste „laboratoare" ale performanței, cum sînt ele denumite – pe bună dreptate – să răspundă în totul scopului pentru care au fost create.

• Ce ați făcut pentru omogenizarea valorică a colectivului?

Școala sportivă din Pitești. „Actul de naștere" al școlii datează din 1958. Start promițător, în special în atletism. Prof. Ion Vorovenci (el însuși atlet, campion al regiunii Argeș la disc și greutate) a pregătit cîteva elemente de perspectivă, în frunte cu Carol Corbu, campion republican de juniori la triplu salt (locul 3 la „europenele" speranțelor de la Odesa, de anul trecut), Anca Gheorghe (100 și 200 m), Sergiu Pazniciuc (80 m), Aritina Dude (înălțime), Mioara Dumitru (suliță), Georgeta Cîrțînă (100, 200 și 300 m) etc.

Secția de gimnastică — condusă de directorul școlii, prof. Constantin Luca — s-a făcut și ea remarcată în activitatea competițională prin cîteva elemente talentate, de perspectivă: Ion Teodorescu, surorile Silvia și Adriana Tivig, Gheorghe Predescu și Lidia Dima.

Mai tînără — înființată în anul 1961 — secția de baschet s-a afirmat, totuși, prin cîteva performanțe demne de notat: băieții — locurile 3 la finalele „școlare" din 1963 (Constanța) și 1966 (Brașov); fetele — campioane școlare regionale în 1966 și de junioare, în cadrul regiunii, în 1967. Baschetbaliștii din grupa copiilor (elevi din clasele a IV-a și a V-a) au terminat pe locul 6 — din 19 echipe — competiția dotată cu „Cupa Carpați", organizată anul trecut la Brașov.

Nu încape nici o îndoială că Școala sportivă din Pitești ar fi putut să obțină rezultate mai bune dacă colectivul de profesori care funcționează aici ar fi întrunit în egală măsură condițiile ce se cer unui antrenor-model: pricepere, capacitate de muncă, pasiune.

— Ce ați făcut pentru omogenizarea valorică a colectivului?

La întrebarea noastră, prof. C. Luca, directorul școlii, a evitat, delicat, un răspuns direct. Am înțeles din atitudinea sa că conducerea școlii nu făcuse suficiente eforturi în această direcție. Că așa stau lucrurile, ne-o dovedesc faptele. Altfel, în colectivul de gimnastică n-ar fi fost un permanent du-te-vino: a plecat prof. Elena Vorovenci, a venit prof. Constanța Ciucurel, ulterior transferată și ea. Au fost apoi încadrate profesoarele Adriana Tivig și Filofteia Căpățînă. Despre ultima se spune că nici ea nu va sta prea mult... Și, în fine, prof. Gh. Dan. Așadar, o fluctuație de cadre care nu putea fi de nici un folos muncii secției de gimnastică.

La fel s-au petrecut lucrurile (dar cu efecte mult mai grave) în secțiile de volei și handbal. Prima, înființată în 1961, avea să fie desființată după numai doi ani. Cauza? Nu și-a justificat, prin rezultate, existența. Se înțelege, nu este o notă bună pentru responsabilul ei, prof. Mihai Mladin, dar nici pentru conducerea școlii, care l-ar fi putut convinge să renunțe la comoditate și să muncească cu seriozitate și cu răspunderea cuvenită pentru ca această secție să activeze la nivelul cerințelor. Un caz similar s-a petrecut cu secția de handbal: după ce în 1962 prof. Cornel Ghețîe i-a pus bazele (și promitea să realizeze lucruri deosebite), secția a „mers" într-un permanent regres, și s-a desființat în 1965.

Iată, prin urmare, ce deficiențe se pot ivi atunci cînd se scapă din atenție o obligație atît de importantă din partea conducerii unei școli, aceea de a asigura o permanentă omogenitate valorică nu numai elevilor, ci și colectivului de cadre didactice, antrenori și profesori! Dar, oare, numai conducerea școlii este vinovată? Unde este răspunderea personală a profesorilor respectivi?

• De ce numai handbal și baschet?...

Trei secții — gimnastică, atletism și baschet — au stat la baza activității Școlii sportive din Rîmnicu Vîlcea, în anul 1955, la care s-a adăugat, din 1957, cea de handbal.

— Am desfășurat o activitate care poate fi apreciată, cu toată modestia, ca bună. Și totuși, în ultimii ani școala noastră a trebuit să-și reducă simțitor activitatea, *ne mărturisea cu destulă amărăciune* prof. Constanța Trincă, *directoarea școlii.*

Ne-am manifestat și noi surprinderea față de o asemenea măsură.

— Repet, nimic nu îndreptățea să micșorăm volumul activității școlii. Dimpotrivă. Iată cîteva „argumente": în atletism — deseori poziții fruntașe în campionatele republicane ale școlilor profesionale și de juniori (Ioana Huică — greutate și suliță, Maria Barbu — 800 m); în gimnastică — în 15 ani, totdeauna între primele 6 clasate la finalele campionatelor școlare (de 3 ori consecutiv pe locul I 1957—1959); la baschet — promovarea echipei de fete în categoria A.

Prin urmare, nu se poate spune că la Școala sportivă din Rm. Vîlcea n-au existat elemente cu posibilități sau specialiști care să nu-și cunoască îndatoririle. Cuvinte de laudă pentru profesorii Petre Darie, Constanța Trincă, Iulian Iovan și Ioan Rusu, cîțiva dintre autorii bilanțului rodnic al școlii. De asemenea, în handbal, prof. Elena Slănăringă a reușit să aducă echipa de băieți pe locul I pe regiune, în „zonele" multor campionate școlare și chiar în finale, în perioada anilor 1957—1959.

Și, deodată, renunțarea la atletism și gimnastică și limitarea la handbal (fete) și baschet, numai cu grupe „mici".

— Considerați că măsura restrîngerii activității școlii a constituit un stimul spre calitate?

Răspunsul prof. Constanța Trincă a fost, firește, negativ. Măsura, ni s-a precizat, a fost luată pentru a se evita paralelismul în direcția activității de performanță dintre școala sportivă și liceul cu program de educație fizică, înființat în 1959.

După noi, măsura nu este de loc inspirată. Existența unor secții de performanță puternice, cu tradiție și mai ales cu rezultate, pe lîngă Școala sportivă din Rm. Vîlcea, ar fi determinat, sîntem siguri, rezultate superioare și în secțiile liceului cu program de educație fizică. Prin existența acestui paralelism nu ar fi cîștigat decît CALITATEA.

Desigur, experiențe s-au făcut și se vor mai face. Ele trebuie să țină însă seama de anumiți factori care pot favoriza dezvoltarea rapidă a sportului de performanță și asigura valorificarea din plin a acestor factori. În orice caz, realitatea arată că „experiența" cu Școala sportivă din Rm. Vîlcea nu a însemnat un pas înainte în această direcție. Sportul nostru de perspectivă nu a avut decît de pierdut! Și ni se pare grav acest lucru, mai ales dacă reamintim că au fost desființate tocmai secții sportive la ramuri de o deosebită importanță: atletism și gimnastică.

• Sînteți mulțumiți cu rezultatele obținute pînă acum?

A treia dintre școlile sportive vizitate, cea din orașul Craiova, este și cea mai veche: a luat ființă cu 16 ani în urmă. Inițial, în 1951, ea avea trei secții (atletism, gimnastică și baschet) și funcționa pe lîngă Liceul nr. 1. Cinci ani mai tîrziu, cînd avea să treacă la Liceul nr. 2, Școala sportivă din Craiova își sporise numărul grupelor la 22. Același număr de grupe l-a avut și în 1957, anul în care ajunge la... majorat, devenind independentă. La ora actuală, școala cuprinde cel mai mare număr de grupe din întreaga sa existență — 33. Concomitent, a crescut și numărul ramurilor sportive. Atletismului, gimnasticii și baschetului li s-au adăugat, din 1954 voleiul, din 1958 handbalul, din 1962 tenisul și din 1963 fotbalul. În prezent, școala sportivă craioveană activează cu 6 secții, tenisul desființîndu-se anul trecut. Șase secții în care activează 10 cadre didactice, dintre care 6 cu normă întreagă.

În ceea ce privește condițiile de lucru, Școala sportivă Craiova posedă o bază sportivă proprie pentru activitatea în aer liber, cu terenuri de volei, baschet și handbal. Elevii au, de asemenea, acces la stadionul Tineretului și la stadionul C.F.R.-Depou. Iarna sînt folosite sălile clubului Electroputere, Liceelor nr. 1 și nr. 2 și Școlii tehnice sanitare.

...Ne-am folosit de această succintă prezentare pentru a demonstra că, în general, școala beneficiază, sub toate aspectele, de condiții satisfăcătoare de lucru.

— Sînteți mulțumit de rezultatele obținute pînă acum? — ne-am **adresat cu această întrebare** prof. Constantin Chimoiu, **directorul școlii sportive.**

Înainte de a formula un răspuns la întrebare, interlocutorul nostru ne-a amintit faptul că școala pe care o conduce este prima care a reușit să promoveze o echipă, cea de volei fete, în categoria A. Aceasta se întîmpla în 1960. Ce ar fi trebuit să urmeze după trecerea acestei echipe la clubul din localitate? Firește, pregătirea altei echipe feminine de volei (de altfel, acesta este și scopul școlilor sportive) care să meargă pe urmele promovatei în prima categorie a țării. Dar, nu s-a întîmplat așa. La Craiova s-a petrecut un fapt aproape de necrezut: grupele de volei fete și-au redus simțitor activitatea pînă cînd, în 1963, au dispărut definitiv!? Aceasta în timp ce la secretariatul școlii — recunoaște prof. Chimoiu — continuau să sosească cereri de admitere în grupele de volei fete... Secția de volei a rămas să-și trăiască viața prin grupele de băieți. Din păcate, însă, nici acestea nu fac decît să... supraviețuiască. De 7 ani, de cînd este încadrat în școală, prof. Florin Dobre n-a reușit să se desprindă din anonimat, să dea la iveală o echipă de valoare republicană, cel puțin la nivelul elevilor sau al juniorilor. Bate pasul pe loc cu rezultate modeste, mulțumindu-se cu locurile fruntașe în campionatele orașului sau — cel mult — ale regiunii.

Notăm însă ca un exemplu al dorinței de afirmare — strădania echipei feminine de baschet, care, de altfel, a reușit în 1965 să promoveze în campionatul categoriei B.

Unele rezultate concludente le-au realizat atleții: Peca Teodor, campion republican de juniori în 1966 (59,84 m) și campion republican școlar la suliță (64,02 m) tot anul trecut. Apoi Stelian Giubelan (recordman republican de juniori la suliță — 69,12 m) Florin Sișiu (300 m, lungime și triplu) și Emilia Podaru (100 și 200 m).

Cît privește gimnastica, școala nu se poate lăuda decît cu grupele de copii. Nu mai departe decît anul trecut, echipa școlii a ocupat locul 2 la campionatele republicane de copii de la Timișoara, iar Marcela Păunescu a devenit campioană la junioare mici.

Am notat aproape toate rezultatele mai deosebite ale acestei școli care funcționează de 16 ani. Privite în ansamblu, ele nu pot constitui un prilej de optimism. Dimpotrivă. În volei, de pildă, în loc să fie consolidată o tradiție, cea realizată de echipa feminină, activitatea s-a „subțiat" pînă la dispariție! Din mijloacele folosite de profesorii-antrenori de a convinge tineretul și de a-l îndruma către performanțe de valoare lipsește cel mai important: PASIUNEA. Totodată, conducerea școlii manifestă în relațiile cu profesorii mult prea puțină FERMITATE. Cum s-ar putea, altfel, explica „gestul" prof. Florica Dobre care, încălcînd instrucțiunile în vigoare, a șters din cataloagele școlii 4 dintre cele mai valoroase reprezentante ale secției de gimnastică (Marcela Păunescu, Anca Teodorescu, Dobrița Donose și Dorina Călinescu) cu intenția de a le transfera la „Electroputere"? Motivarea că aici ar exista condiții mai bune de pregătire poate fi acceptată, dar rezolvarea acestei situații ni se pare, cel puțin, ciudată. Ni s-a spus că prof. Dobre intenționează să plece de la Școala sportivă. Indiferent de existența unor neînțelegeri cu conducerea școlii, sîntem de părere că prof. Dobre ar trebui să se gîndească că, de fapt, aici a muncit ani de zile, aici a cules atîtea satisfacții și — cu mai multă disciplină — ar putea să mai culeagă încă multe altele, spre folosul gimnasticii craiovene.

Părerea noastră este că la Școala sportivă din Craiova s-a muncit slab, fără perspectivă. Față de condițiile existente aici, reprezentativele acestei școli ar fi trebuit să se afle ani de-a rîndul printre fruntașe în campionatele rezervate elevilor sau în cele ale juniorilor. Cu un volum minim de muncă, cu o densitate redusă a lecțiilor, cu menajamente față de antrenorii comozi, conducerea școlii n-a făcut decît să încurajeze mediocritatea. Iată explicația principală a bilanțului necorespunzător al școlii sportive craiovene.

• Și cîteva concluzii...

Care ar fi concluziile raidului întreprins în aceste cîteva școli sportive din regiunile Argeș și Oltenia?

Înainte de toate, aceea că școlile sportive, aceste verigi de bază ale sportului nostru de performanță, trebuie să-și justifice mai consistent existența, fiindcă acesta este și scopul pentru care au fost înființate, pentru că aici au fost repartizați numeroși specialiști și pentru că, peste tot, s-au creat condiții materiale corespunzătoare. (Școala sportivă din Craiova, de exemplu, a avut în 1966 un buget de 500 000 lei, iar în acest an a cerut mărirea bugetului la 750 000 lei). Or, nu poate fi admisă la infinit mediocritatea valorică a unor echipe și secții în aceste școli care au, după cum s-a văzut, o vîrstă a majoratului.

A-și justifica existența înseamnă, de fapt, ca școlile sportive să domine orice întrecere pe plan regional, să fie printre primele în confruntările la nivel republican, în competițiile de juniori și tineret. Lucrul acesta este posibil acolo unde profesorii-antrenori își cunosc temeinic atribuțiile, nu se limitează strict la orele de program, pun pasiune în pregătirea elevilor respectivi, în organizarea fiecărui antrenament, concurs, sau competiție. Și, mai ales, acolo unde este înlăturată mentalitatea potrivit căreia important este doar ca performanțele să fie mai bune decît ale altei școli sportive, din altă regiune. Or, fără pricepere, muncă și entuziasm, elevii și profesorii școlilor sportive nu vor reuși să iasă din anonimat și să se impună în activitatea sportivă de performanță la nivelul condițiilor create și al cerințelor actuale.

DAN GÂRLEȘTEANU
TIBERIU STAMA

ATLETISM

CLASAMENTELE PE ECHIPE ALE CONCURSULUI REPUBLICAN DE JUNIORI MARI

Prin adiționarea punctelor obținute de juniorii clasați în primele opt locuri la fiecare probă au fost alcătuite clasamentele pe echipe ale concursului republican de sală. *Băieți:* **1. I.C.F. 54 p, 2. Universitatea Cluj 25 p, 3. Rapid Buc. 16 p, 4.—5. Știința Alexandria și Dinamo Brașov 13 p, 6. Progresul Buc., 12 p, 7.—8. Politehnica Buc. și Șc. sp. 2 Buc. 11 p, 9. Șc. sp. Cluj 10.50 p, 10.—12. C.S.Ș. Buc., Metalul Buc. și Viitorul Buc. 8 p;** *fete:* **1. Șc. sp. UCFS Roman 20 p, 2. I.C.F. 18, p, 3. Șc. sp. Brașov 15 p, 4. C.S.M. Cluj 14 p, 5.—6. Șc. sp. 2 Buc. și Lic. 2 Brașov 13 p, 7. Lic. N. Bălcescu Craiova 8 p, 8.—11. Știința Alexandria, Progresul Buc., Start Tg. Mureș și Progresul Deva 7 p:** *general:* **1. I.C.F. 72 p, 2. Univ. Cluj 25 p, 3. Șc. sp. 2 Buc. 24 p, 4.—5. Știința Alexandria și Șc. sp. UCFS Roman 20 p, 6.—7. Șc. sp. Brașov și Progresul Buc. 19 p, 8. Rapid Buc. 16 p, 9. C.S.M. Cluj 14 p, 10.—12. Lic. 2 Brașov, Dinamo Brașov și Viitorul Buc. 13 p.**

SĂRITORII CU PRĂJINA INAUGUREAZĂ O SERIE DE CONCURSURI IMPORTANTE

În dorința de a stimula dezvoltarea unor probe ale căror rezultate sînt încă deficitare, Federația de atletism a inițiat organizarea unor concursuri speciale.

„Primul concurs de acest fel, ne-a spus antrenorul federal GH. ZIMBREȘTEANU, va avea loc în Capitală în zilele de 18 și 19 februarie. Începutul îl vom face cu săritorii cu prăjina. Am invitat la competiție 40 de săritori din toată țara, cei mai mulți dintre ei juniori. Cu acest prilej vom organiza întreceri pe grupe valorice. Totodată, vor face demonstrații practice Petre Astafei, Silviu Cristescu și Dinu Piștalu, fruntași ai săriturii cu prăjina din țara noastră, demonstrații care vor fi urmate de discuții metodice. În același timp, vom proiecta diferite filme ale celor mai buni săritori din lume, participanți la Olimpiada de la Tokio și la „europenele" de la Budapesta, pe care le vom comenta și analiza în amănunt.

La aceste concursuri vor fi chemați antrenorii și profesorii de educație fizică care se ocupă mai mult de probele respective, cu care vom avea discuții detaliate privind metodica de învățare a probei, tehnica, planificarea antrenamentelor etc. Avem convingerea că în acest fel vom putea impulsiona activitatea în cadrul diferitelor probe ale atletismului".